

Perchta reprezentovala Český Krumlov v Koločavě

Text Eva Zajíčková – zastupitelka města Český Krumlov, sbormistryně smíšeného pěveckého sboru Perchta **Foto** archiv souboru Perchta

„Na Koločavu, Perchto, na Koločavu!“ stálo na konci dopisu, který nám na jaře tohoto roku zaslal senátor a zároveň starosta Hluboké nad Vltavou pan Tomáš Jirsa, hlavní organizátor našeho zájezdu, který do té doby navštívil ukrajinskou Koločavu již třikrát. Díky jeho kontaktům v této největší evropské zemi a po ujištění ze strany ukrajinského velvyslance v ČR, že válečný konflikt se Zakarpatské Ukrajiny nedotýká, jsme se rozhodli vydat se po stopách bájného loupežníka Nikoly Šuhaje, jehož příběh je nám do dnešních dnů znám z díla Ivana Olbrachta.

Hudebně poznávací zájezd Perchty a jejích příznivců na Ukrajinu započal v pátek 12. června ve večerních hodinách. Po 20 hodinách jízdy a ujetí 1050 km, z čehož poslední 4 hodiny nám zabralo posledních 68 km (kvalita tamních silnic, lze-li tak jejich torza vůbec nazvat, je pro Středoevropana překvapivá), jsme dorazili před „Četnickou stanicí“, ubytovnu zejména českých turistů v osmi a půl tisícovém městě Koločava. Tento rodinný podnik paní Natalie Tumorec, která byla před několika lety oceněna tehdejším ministrem zahraničních věcí ČR panem Karlem Schwarzenbergerem za šíření dobré pověsti naší republiky ve světě, nám poskytl na tři noci vynikající ukrajinskou stravu (chutnou a zdravou, výhradně z místních zdrojů), teplou sprchu a hlavně srdečnou a velmi milou atmosféru.

Během nabitých čtyř dnů strávených v Koločavě a jejím okolí jsme navštívili hrob Nikoly Šuhaje a jeho bratra, muzeum Ivana Olbrachta, památník 2. světové války, celodřevěný třikrát stěhovaný kostel, v jehož blízkosti se nachází pět hrobů českých četníků, kteří v Koločavě přišli o život vesměs násilnou smrtí. Největším kulturním zážitkem pro nás byla nedělní dvouhodinová bohoslužba v řeckokatolickém kostele Preobrazenie. Mše byla celá zpívaná, celá ve stoje – muži v přední části, ženy s pokrývkou hlavy v zadní části kostela. Po dohodě s Otcem Ivanem jsme zde mohli zazpívat několik duchovních písní, včetně v jejich jazyce zpívaného „Otsche nasch“. Na závěr mše jsme byli vyzváni, abychom přistoupili před oltář, kde nám Otec Ivan na památku předal obrázky archanděla Michaela a ikonu Panny Marie a Pána Ježíše.

Další vystoupení jsme měli v neděli odpoledne u jezera Siněvir, které je vyhledávanou turistickou destinací. Zde jsme kromě jiného nakoupili něco darů ukrajinských luk a lesů – voňavé sušené čaje a lišejníky, sirupy proti kašli z vylouhovaných větviček a šišek jehličnanů, tmavý hustý med, zavařené borůvky a brusinky. Večer čekala část z nás přírodní koupel, tzv. „baňa“, což je kád' napuštěná minerální vodou s větvičkami jehličnanů a borůvkami určená pro pět osob a zahřátá na teplotu 47 stupňů Celsia. Po prohřátí těla přichází druhá fáze – zchlazení v přehrazeném potoce s neuvěřitelně studenou horskou minerální vodou. Po několikerém vystřídání obou fází této léčebné procedury jsme opět přešli po lanovém mostě přes deštěm rozvodněnou místní říčku do Koločavy a znaveni ulehli ke spánku.

Třetí den pobytu byl neméně náročný – čekal nás výlet od budovy správy Národního parku Siněvir do místních karpatských vrchů, které se nazývají „Poloniny“. Z důvodu úspory času a zejména nezapomenutelného zážitku, nás na korbě těsně po vrchol hor dovezl tzv. „gruzavik“, obdoba naší V3Sky. Jestli se nám místní silnice zdály býti kvůli množství děr místy téměř nesjízdné, lesní cesta vedoucí do místních vrchů s metrovými prohlubněmi, obrovskými kameny, stromy zasahujícími svými dlouhými větvemi po obou stranách cesty místy přes celou korbou, byla teprve tím pravým adrenalinovým zážitkem. Celí mokří, se sedřenými prsty, jehličím úplně všude, s vlající ukrajinskou a českou vlajkou na korbě, jsme dosáhli vrcholu nádherných vrchů rozléhajících se po celém území národního parku Siněvir. Odtud jsme sestoupili ke krásnému jezeru, kde jsme na chvíli spočinuli a okusili vynikající ukrajinský špek, a poté hustým pralesem po úzké cestičce vedoucí strmým

svahem místních hor jsme sešli do údolí říčky Terebla, odkud jsme byli opět odvezeni „gruzavikem“ k budově sídla národního parku. Po této vcelku náročné 18 km dlouhé túře jsme byli pozváni na prohlídku muzea národního parku a poté jsme shlédli film „Marika nevěrnice“, jež se odehrává ve 30. letech minulého století v Koločavě a jejím okolí. Na závěr celého výletu nám ředitel národního parku ukázal jejich chloubu - medvědí rezervaci, kam jsou přivázeni medvědi z celé Ukrajiny, kteří z jakéhokoliv důvodu nemohou být vypuštěni do volné přírody – např. staří medvědi potulných umělců, z cirkusů, nemocní medvědi, i medvědi zabavení při celních prohlídkách.

Poslední den naší výpravy jsme byli v místních školkách, do kterých jsme přivezli spoustu dětských her, hraček a výtvarných pomůcek. Děti byly nadšené, radost v jejich očích vhněla slzy do těch našich. Poté jsme byli navštívit místní skanzen lidové kultury rozkládající se na několika hektarech uprostřed Koločavy. Zde jsme narazili na partu mladých českých motorkářů, příznivců zn. Java. Motorkáři jsou v současné době téměř jedinými návštěvníky tamní oblasti.

Před příjezdem na Ukrajinu jsme nacvičili ukrajinskou státní hymnu. Tu jsme při různých slavnostních příležitostech spolu s místními obyvateli zpívali. Byl to nezapomenutelný zážitek. Ukrajinci, sužovaní válečným stavem na východě země, hrdí na svou zemi, odhodlaní bojovat proti rozpínavosti světových mocností, byli šťastní a zarmoucení zároveň, byli vděční za podporu a opravdový zájem z naší strany.

Při odjezdu z Koločavy jsme paní Natálce z Četnické stanice slíbili, že až na Ukrajině skončí válka, opět přijedeme a uspořádáme pro místní obyvatele slavnostní koncert ke konci války. Všichni si přejeme, aby tomu tak bylo co nejdříve. Na Koločavu, Perchto, na Koločavu!

